
Ipak
prema nebu

MALA OMLADINSKA BIBLIOTEKA

I. SERIJA: ŽIVOTOPISI SVETACA

MARGARETA SINKLER

SV. 7.

ZAGREB 1935.

NAKLADA KNJIŽARE „PREPOROD“ (A. BUDIĆ) ILICA 118

Dozvolom duhovne oblasti nadbiskupije zagrebačke od 30. svibnja 1935. br. 3981.

Tiskara »Merkantile« (Jutriša i Sedmak). Zagreb. Ilica 35

SIROMAŠNA, ALI SRETNA

Zvali su je »modra ljubica«, nju jednostavnu i skromnu radnicu Margaretu. Svaki dan je upravljala korake u ulicu Blakfrijar, u Edingburgu, glavnom gradu Škotske.

Ne ćemo je naći u onom dijelu grada, gdje se dižu divne crkve, dražesne vile i krasne kraljevske palače. Ona je živjela u zloglasnom starom gradu, gdje su uske ceste i ulice. Tamo ima visokih kuća, često i na deset spratova. Gorko siromaštvo i kruta bijeda vladaju u uskim stanovima. Mnoga opasnost prijeti tamo nevinosti.

Ugledala je Margareta Sinkler, naša »modra ljubica«, svijetlo svijeta 29. ožujka 1900. u jednom siromašnom podrumskom stanu, na trgu Milde-Artur.

Obitelj Sinkler živjela je oskudno. Otac je bio siromašni pometač cesta kod gradske uprave. Ali je u obitelji vladalo zadovoljstvo i tiha sreća, jer je bila osno-

vana na strahu Božjemu i međusobnoj ljubavi. Makar im je zaslužba bila tako oskudna, preselili su se brzo nakon što se rodila Margareta u prostraniji stan kraj župne crkve u ulici Blakfrijar. Kako li je negdje odahnula majka, kad je onaj vlažni podrumski stan zamijenila s prijaznom i sunčanom sobom!

Odsada je Margareta rasla u neposrednoj blizini euharistijskog Spasitelja. Puna srdačne ljubavi k Isusu već je u nježnoj dobi često boravila kraj svetohraništa. Ta mala pobožna djevojčica blijedih obraza i žuljevitih ruku — dokazi siromaštva i rada — nalikovala je više na anđela nego čovjeka.

MARGARETINA MAJKA

Gospođa Sinkler bila je duboko pobožna, puna nježne majčinske ljubavi i veoma svijesna svojih dužnosti. Vjerno je sačuvala svoju katoličku vjeru i nastojala da to sveto blago preda i svojoj djeci.

Rano ujutro, kad bi obukla mališe, napravila bi svakomu od njih na čelu znak

križa govoreći: »Da nikada ne uvrijediš Spasitelja!« Ove riječi, koje su dolazile iz brižna majčina srca, živo je zapamtila Margareta. One su joj bile snažno uporište u mnogim opasnostima velegradskoga života.

Gospođa Sinkler nije se za djecu samo molila, već ih je i čuvala. Voljela je i oskudijevati nego da zanemari njihov uzgoj. Tu joj nijedna žrtva nije bila prevelika. Jakosti i savjeta davao joj je Spasitelj, koji je stanovao u neposrednoj blizini, u tihom svetohraništu. Ona je znala, kako velika opasnost prijeti nevinim dušama, pa je zato djecu uvijek sjećala, da je Bog svagdje nazočan, i usađivala u njih srdačnu ljubav prema malom Isusu i svetom anđelu čuvaru.

Odgajala ih je u stidljivosti. Ivan i Andrija, Bela i Margareta spavali su svako za se u posebnim sobama, premda je zato trebala veća stanarina, koja se jedva smagala. Margareta i njezina braća nisu nikada smjeli lutati i vikati ulicama. Majka je strogo nadzirala svaki korak svoje djece. U Sinklerov stan nijesu smjeli dru-

gari ili drugarice, koji bi mogli naškoditi njihovoj nevinosti ili vjeri.

Uz takvu je majku bilo Margareti lijepo i ona ju je ljubila svim srcem. Priređivala bi joj veselje, gdjegod bi mogla. a osobito kad je bila bolesna. Gospođu je Sinkler od vremena do vremena zahvatala žalost, dakako radi velike bijede. U takvim bi danima Margaretina ljubav svašta pronalazila. Radila bi sve, da razvedri majku, smijala se, šalila i tješila ju. Ako se majka ne bi nikako mogla razveseliti, dobra bi kćerka rekla: »Majko, ja ću se za tebe srdačno pomoliti. Spasitelj će pomoći.« Kako bi se sjalo Margaretino lice, kad bi malo zatim majka opet bila vedra kao obično!

MARGARETA I LIZA

Margareta je uvijek bila ljubezna i susretljiva prema svojoj braći, a najviše se brinula za svoju najmlađu sestricu L i z u. To je bilo veselo ali slabašno dijete, i Margareta joj je bila vjerna i brižna majčica. Već rano ujutro počela se puna ljubavi baviti s malom. Oblačila ju je, spletala joj pletenice i kitila ih šarenom vrpcom, što je sestricu jako veselilo. Vrpcu je sama kupila s ono malo svoga ušteđenog novca. Prava ljubav uvijek nalazi sredstva i putove, da druge razveseli.

Kad bi pobožno izmolile jutarnju molitvu i pojele oskudni zajutrak, pošle bi veselo i zadovoljno u školu. Obadvije su pohađale zavod, što su ga vodile sestre Naše drage Gospe od Milosrđa. Putem ne bi Margareta skidala očiju sa sestrice. A i pod školskim odmorom našla bi se do nje kao njezin anđeo čuvar. U tim je odmorima žrtvovala igru s vršnjakinjama za ovo majčino mezimče. Kad je bilo hladno, zamatala bi sestričine ruke u svoju pregaču, da ih malo ugrije. A znala je moliti i za dopuštenje, da smije s malom otići u naloženu školsku sobu, kako bi je zaštitila od prehlade.

I poslije škole brinula se Margareta za malu Lizu s velikom ljubavi i strpljivosti. Pomagala bi joj kod zadaća i ponavljala s njome, što su uzeli u školi. Tako je spretno pomagala slabom djetetu, da je jedna učiteljica rekla: »Kad bi samo sve učenice imale takvu sestru!«

Ganutljivu je brigu pokazala Margareta kod Lizine prve svete pričesti. Većinom su djeca na dan svoje prve svete pričesti bila obučena u bijele haljine. Ali jao! Obitelj Sinklerovih bila je tako siromašna, te im nije bilo moguće maloj prvopričesnici nabaviti bjelinu. To je potaknulo Margaretu na takvo djelo sestrinske ljubavi, kakvom se u njezinoj dobi zaista moramo diviti.

Uzela je svoju vlastitu bijelu haljinu, i premda je bila još učenica, dala se na to, da je prenapravi za Lizu. I gle, uspjelo je! Mlada je švelja pokazala veliku spretnost i fini ukus. Kolike radosti za cijelu obitelj! No najsretnija bila je Margareta. »Jer radost, koju dajemo, vraća se u vlastito srce.«

KOD IGRE

Margareta je doduše bila tiha djevojčica, ali nipošto kakav drveni kip. Milila joj se igra i šala, i kad je bila bez posla, veselo se zabavljala sa svojom braćom.

Andrija, dvije godine mlađi od Margarete, jako ju je volio i nije se micao od

nje, jer se nitko nije znao s njim tako lijepo igrati. Starija sestra Bela često se radi toga srdila, ali je Margareta ljubezno govorila: »Ta pusti malog siromaha k nama; on nema nikoga, s kim bi se mogao igrati.«

Njih se troje voljelo igrati na obližnjem igralištu škole svete Ane. Tamo je bila ljuljačka! Koliko veselje! Haj, kako se tu veselo letjelo kroz zrak! Često bi se tamo našlo i druge djece, koja bi čeznutljivo gledala njihovu igru. Margareta bi odmah naslutila, kakva se želja krije u srcima te djece. »Pustimo i njih na ljuljačku i napravimo im malo veselja«, rekla bi tada Beli i Andriji. Kako bi se zahvalno sjale dječje oči! Još bi se dugo sjećali toga veselja. Kad bi im Margareta ispunila želju, pripovijedali bi jedni drugima, kako im je bila dobra.

Margareta je kod igre mrzila neslogu i svađu. Odmah bi se požurila da razvidi šta je, započela bi kakvu drugu igru ili kojom šalom nasmijala cijelo društvo. Bila je prijazna i uslužna školskim družicama, ali je hotimice izbjegavala one, koje su kod igre ili u vladanju bile divlje i razuz-

dane. Kad bi je šta pitali, odgovarala bi prijazno, a ne osornc i otresito. Uljudno i čedno vladanje siromašnoga radničkog djeteta tako je djelovalo na vršnjakinje, da su upravo poštivale Margaretu.

KAO SUNCE U KUĆI

Imaj riječ i za druge,
Kad ih štogod cvijeli,
Zbori njima ono tad,
Što tebe veseli.

Imaj pjesmu u grlu
I ne kloni, pobro,
Imaj sunce u srcu,
I sve bit će dobro.

Sigurno ste već radosno pjevali kakvu sličnu pjesmicu. Što nama tu želi pjesnik, to je imala naša draga Margareta. Ona se razvijala u vedru djevojku. Premda je Sinklerova obitelj imala teških briga i nevolja, Margareta je svojom veselom naravi, svojim šaljivim doskočicama i onom svojom osobitom duhovitošću znala uvijek raspršiti tmurno raspoloženje.

Oca je ljubila kao pravo dijete i bila mu zahvalna. Dugo je znala štedjeti, samo da ga za Božić ili imendan iznenadi kakvim malim darom. Njega bi vrlo veselile njezine male uljene slikarije, načinjene najjednostavnijim sredstvima i njezini ukusni ručni radovi. Voljela bi s njim proplesati kroz sobu, i od srca bi se smijala, kad bi bio jako nespretan.

Margareta je već odmalena imala smisla za kućanstvo. Bila je tako brižljiva i spretna, da je u kućnim poslovima vrijedila majci više od starije sestre Bele. Kada je gospođa Sinkler jednom bila teško bolesna, morala je Margareta izostati iz škole, da bude bolesnici u svemu na pomoć. Ona je još kao dijete od četiri godine jedanput rekla: »Majko, ja bih htjela da sam velika djevojčica, da ti mogu pomagati.«

Kada je Margareta malo poodrasla, ravnala je i upravljala kao brižna domaćica. Majka je jedanput u sedmici odlazila navečer na šivanje. Tada je Margareta bila na konju. Ivan bi morao biti dadilja maloj Lizi, a ostala bi se braća igrala patu-

ljaka. Tu se redilo, čistilo, namještalo. Za kratko bi se vrijeme u stanu sve sjalo i nisi više vidio ni trunka prašine. Veliko je bilo majčino iznenađenje, no velika i radost patuljaka.

U velikoj obitelji dolazi katkada do nesuglasica. Kod takvih bi zgoda Margareta uvijek izravnavala i izmirivala. Ako bi je Bela ražalostila, rekla bi joj Margareta odmah koju ljubaznu riječ ili joj učinila kakvu uslugu. Ako bi tko od braće rastužio oca ili majku, tražila bi krivca, i ne bi mirovala, dok ne bi bilo sve izmireno. Tako je Margareta bila uvijek i svagdje sunce u kući.

U ŽIVOT

Obitelj Sinkler imala je s vremenom šestoro djece. Nije bila šala sve to hraniti i odijevati! Ta jedini je otac zarađivao. Zato je često bilo velike bijede. Ne ćemo se stoga čuditi, da se Margareta već rano počela boriti za svagdanji kruh.

Još dok je išla u školu, radila je za neku trgovinu ručnih radnja. Zarada je doduše bila neznatna, ali je ipak olakšavala

skrb zabrinutoj majci. Dakako, Margaretinu je zdravlju škodilo to neprestano trčkaranje amo i tamo, a uzato oskudna hrana i slabo odijelo. Jednoga se jutra pod svetom misom onesvijestila. »Ah, siromašno je dijete posve slabo hranjeno i nije dosta obučeno po tom hladnom vremenu«, rekla je gospođa, koja ju je dignula.

Kad je naša draga Margareta ostavila školu, bila je neko kratko vrijeme u tvornici dvopeka. Zatim je stupila kao naučnica u tvornicu pokućstva. Kako joj je moralo biti pri duši, kada je prviput ušla u tvorničke prostorije, njoj, tako brižno čuvanom i netaknutom djetetu! Morala je vršiti prljave i teške poslove: laštiti pokućstvo. Na svoj se posao dala pošteno i savjesno. Pazila je samo na nj ne obazirući se na nelijepo a više puta i odvratno vladanje svoje okoline.

Zato su poslodavci bili s njom zadovoljni. Za vrijeme svjetskoga rata bila je tvornica zatvorena. Na sreću Margareta nije ostala bez posla. Tvornica joj je našla novo namještenje. To je bilo radi njezina skladna vladanja i spretnosti. Budući

da je i Bela bila namještena, to su se prilike u obitelji Sinkler malo popravile.

ČISTOĆA SRCA

Naša siromašna tvornička radnica bila je mile spoljašnosti. Fine crte lica, modre oči i duge plave pletenice pobuđivale su kod svih udivljenje. Uzato se znala ukusno i prema modi odijevati. No njezina je odjeća bila uvijek jednostavna i priprosta.

Glavna Margaretina briga bio je odgoj vlastite duše. Kako je već rečeno, majka ju je uvijek dobro čuvala i učila ju da ljubi čistoću srca. Ova lijepa krepost nije smjela biti ničim pomućena. To je čvrsto odlučila još kao četrnaestgodišnja djevojčica.

Jednog se dan vraćala kući s teškim zamotljajem. Putem joj se približio neki dječak njenih godina. Rekavši joj: »Zlato moje malo!«, htio ju je zagrliti. Ali taj je dobro prošao! Margareta se brzo požuri u kuću, stavi zamotljaj na stol, pa opet van! Prije nego je drzoviti dječak mogao što i slutiti, prilijepi mu vruću zaušnicu. Crvenih obraza uđe u kuhinju i reče zasopljena: »Tako, to je bilo dobro!«

Kada je kasnije dan za danom morala u tvornicu, bila je vrlo tiha i čedna. Velike su opasnosti prijetile njezinoj nevinosti, ali se Margareta junački borila. Čuvala je oči i uši, da ni najmanje ne okalja svoju lijepu dušu. Bela je često čula, kako izgovara ime Isusovo, katkada i deset puta po redu.

Jednom joj neki radnik htjede pripovijedati nešto nepristojno. Margareta ga ni ne pogleda, pa se drzoviti čovjek brzo povuče. Iza nekog vremena pokuša to i po drugi put. Kako li se začudi, kad opazi, kraj Margarete, koja je bila sva zadubljena u svoj posao, krunicu i otvoreni molitvenik njezina oca. To je bilo njezino oružje. Zastiđeni radnik se brzo udalji prijateljima i reče im: »Ne dirajte je, to je sveta djevojka.«

ČUVARICA SVETOHRANIŠTA

Snagu i jakost za svagdanje poteškoće i borbe crpla je Margareta u čestoj svetoj pričesti. Tu žarku ljubav prema euhari-

stijskom Spasitelju naslijedila je od oca.

Andrija Sinkler bio je rođen i odgojen u protestantskoj vjeri, a prije ženidbe je prešao u katoličku Crkvu. Od toga se doba isticao kao veliki štovatelj presvetoga Sakramenta. Kao pometač ulica morao je posao započinjati i po hladnim zimskim danima već u pet i pol sati ujutro. Ali da ne ostane bez svete pričesti, ostajao je natašte sve do iza svete mise, koja se čitala u sedam i pol sati. Kad bi u kojoj edingburškoj crkvi bilo izloženo Presveto, pohodio bi otac Sinkler s obadvije starije kćeri tu crkvu.

To su za Margaretu bili blaženi časovi. Nije ju smjelo ništa smetati. Nepomično je klečala na osamljenom mjestancu i upirala oči samo u pokaznicu. Što bi se tada zbivalo u njezinu srcu? Razgovor sa Spasiteljem bio je sigurno srdačan i pun milosti. Jer iza svakoga takvog svetog pohoda unosila je ona u svoju okolinu ljubav, radost, i nebesko sunčano svijetlo.

Margareta je svaki dan prije početka svoga rada slušala svetu misu i primila svetu pričest. Nije mogla dulje zahvaljivati, jer je na minutu točno morala doći u tvornicu. Često puta je od crkve do postaje ili do automobila znala i trčati. Za ljubav Spasitelju počimala je svoj teški rad natašte. Molila je kratke strelovite molitvice, često se sjećala velike milosti, koju je ujutro primila, čuvala sjetila: i to je eto bila Margaretina zahvala.

Svaki bi odmor provela pred svetohraništem u susjednoj crkvi. Nikada ne bi propustila, da i na povratku kući ne pohodi Spasitelja u njegvoj samoći. A kako li je bila vesela, kad je još mogla prisustvovati i blagoslovu! U nedjelje i svece bila je slobodna. Tada je nastojala, da nadoknadi sve, čega se odricala preko sedmice. Povukla bi se u svoju sobu. Pred lijepo uređenim oltarićem razgovarala bi se s božanskim Gostom.

POSLIJE DNEVNOG RADA

Margareta bi se navečer vraćala iz tvornice umorna. Namjesto da se sada odmara, kako bi i zaslužila, pomagala je majci u kućnim poslovima. »Majko, ti sada počini, ja ću se za sve pobrinuti.« Veselilo

ju je, da tako udesi siromašni dom, da bude drugima ugodan. Čistila je, uređivala i kitila; imala je smisla za ljepotu, pa je uvijek pronalazila nešto novo.

Roditeljima je bilo vrlo stalo, da im se djeca dalje obrazuju. Zato su Bela i Margareta morale pohađati domaćinsku školu i večernje tečajeve šivanja. Margareta je nastojala, da sve radi kako treba i da se ne zadovolji polovičnim radom. Zbog svoje marljivosti i brižljivosti bila je više puta odlikovana. Redovito je pohađala i školu šivanja kod sestara na Drumondskom trgu. Tu je smjela pomagati kod popravljanja crkvenoga rublja. No ona se rado nudila za pomoć i kod teških poslova. Časovi, što ih je provela kod sestara, bili su prava okrepa za njezinu dušu.

Kada su otac i brat Ivan bili u ratu, imala se s njima dopisivati Margareta. Ta je usluga bila za nju uvijek velika žrtva, jer je bila slaba u pravopisu. Katkada je znala izostaviti točku, zarez, uskličnik i druge pravopisne znakove, ili ih staviti na krivo mjesto. Tim je nekoliko puta došlo do nesporazumaka. Tako je jedanput napisala ocu na kraju jedne dopisnice: »Bog Te čuvao od Tvoje drage žene.« Kad je otac došao na dopust, izvadio je dopisnicu i rekao Magareti: »Hoćeš li pročitati, milostiva gospođice?« Ona je čitala ispravno: »Bog Te čuvao! Od Tvoje drage žene.« Tom su je dopisnicom još često dražili. A Margareta je zapamtila, kako su važni pravopisni znakovi.

U LIJEPOM BOŽJEM SVIJETU

Margareta je vrlo rad išla na izlete, koje je priređivala njezina škola. Bila je ona vesela djevojka i jako je voljela sport. Kod utakmica u trčanju i plivanju često bi dobila nagradu. Ako su to bili slatkiši, dala bi pola svojim prijateljicama. S drugom bi polovicom razveselila roditelje i braću. Kod kuće bi znala zanimljivo pripovijedati o radostima sporta.

Bela i Margareta veselile bi se svake godine praznicima, kad nije bilo tvorničkog rada. Tada bi one napunile uprtnjaču, pa hajde van u lijepu Božju prirodu. Sad bi ih srce odvuklo na more, sad u gore, sad na ravnice. Kako su se osjećale sretne,

kad su za neko vrijeme mogle umaći vrevi i buci velegrada.

No Margareta nije kod tih izleta propuštala svojih pobožnih navika. Svaki dan bi primala svetu pričest, i oduševljavala za to i Belu, koja se smatrala nevrijednom te velike milosti. »Ne ide se k svetoj pričesti zato, što j e s i dobra, već zato što hoćeš da budeš dobra.«

Kad bi došle u kakav grad ili selo, prvi bi im korak bio upravljen k Onomu, koji tiho bdije u svetohraništu. Kada su jedanput bile u gradu R., našle su na žalost crkvu zatvorenu, jer se popravljala. No Margareta se odmah snašla. Ode k župniku i zamoli ga za ključ od crkve. On joj ga rado dade. Dva je sata provela tad s Belom u crkvi, presretna, što se tako dugo smije zabavljati sa Spasiteljem.

U tom istom mjestu usudila se Margareta na vožnju čamcem po jezeru. Kako je bila poduzetna, iznajmila je čamac i veslala daleko od obale. Belu je oduševila ta vožnja, pa je rekla navečer: »Kad dođemo kući, poći ćemo s majkom na Krajlski ribnjak. I ona se voli voziti čamcem.«

VESELI ČASOVI U ROZEVELU

Najugodnije svoje praznike provele su Bela i Margareta u lijepom Rozevelu. Sobu su iznajmile kod neke stare gospođe. Njezina se kućica nalazila u lijepom vrtu. Tamo su došle jedne subote navečer. Brzo su popile čaj. Zatim su se uputile u crkvu, da točno saznadu, kada su svete mise. I ovdje je Margareta ostala vjerna svomu načelu, da ide svaki dan na svetu pričest.

Poslije zajutarka otišla bi u vrt i tamo nastavila svoju zahvalu. Klečeći ili sjedeći molila bi iz molitvenika. Svježi seoski zrak dobro je činio Margareti. Često je znala uskliknuti: »Kako je lijepo ovdje. Kad već tako usrećuje život na selu, kakav mora da je tek onda samostanski život!«

Kad su bile slobodne, pomagale su Bela i Margareta dobroj gospođi u njezinim poslovima. Čistile su, svjetlale i pjevale uzato svoje pjesme na čast Srcu Isusovu i Majci Božjoj. Vukle bi i donosile vodu s bunara, koji je bio podalje. Također bi se brinule, kad bi trebalo po nešto u grad. Jednoga dana dođe majka s Lizom u Rozevel, da pohodi kćerke. Stara ih se go-



U slobodno vrijeme pomagahu Margareta i Bela dobroj gospođi

spođa nije mogla dosta nahvaliti. »Kako si ti sretna majka, kad imaš takovu djecu!«

TIHA SREĆA U KREPOSTI

Svagdanja sveta pričest i česti pohodi Isusu u svetohraništvu približavali su Margaretu uvijek sve bliže Spasitelju. Njega je ona bila odabrala za svoga prijatelja. Za njega joj nije bila nijedna žrtva prevelika. Njezin je gorljivi duhovni život istjecao iz velike ljubavi prema Isusu. Tim je životom htjela opet u drugu ruku dokazati Spasitelju svoju vjernost i predanost.

U obitelji Sinkler bio je običaj, da se svaku večer moli krunica. Makar Margareta bila ne znam kako umorna od teškoga tvorničkog rada, ne bi nikada legla na počinak, a da ne bi na koljenima izmolila ovu omiljelu molitvu drage Majke Božje.

Tako je bila hrabra u pregaranju, da je znala prekidati i noćni počinak, samo da može razgovarati s Bogom, premda joj je inače trebalo mnogo spavati. Ustajala bi čak i u hladnim zimskim noćima i molila raširenih ruku. Tako je jedanput maj-

ka slučajno došla kasno u djevojačku spavaonicu i bila svjedokom te neobične Margaretine pobožnosti. Obuzelo ju je neko počitanje. Tiho je otišla natrag, da ne smeta pobožnu kćerku u molitvi.

Kad se spremala za velike svetkovine crkvene godine, bila bi Margareta već nekoliko dana unaprijed vrlo sabrana i govorila bi manje nego inače. To je bila prilično velika žrtva za živahnu narav mlade djevojke. No ona se radosna srca svladavala za ljubav Spasitelju. On se sigurno baš zato tomu osobito veselio. Šaleći se govorila bi Beli: »Ipak ćemo jedanput vidjeti, koja od nas dvije znade bolje zatvoriti usta.« Osim toga zadavala bi sebi i drugih žrtvica. Neopazice bi uzimala čaj bez šećera, kruh bez maslaca. Pregorjela bi da kaže koju šalu i ne bi se prepirala.

U ŠKOLI SRCA ISUSOVA

Margaretina prijaznost i ljubežljivost u drugovanju nije njoj nipošto bila prirođena. Kako i sama priznaje, morala se boriti i mučiti, da postigne krepost blagosti. Učitelj joj je bio presveto Srce Isusovo.

K njemu je svaki dan išla u školu. Kad bi bila uzrujana, ili kad bi joj došlo da prigovara, molila bi svoju omiljelu molitvicu: »Isuse, blaga i ponizna Srca, učini srce moje po Srcu svojem.« Ili bi išla u drugu sobu, da bude sama, brojila bi do stotine, pjevala ili napamet govorila koju pjesmicu. Voljela je sve do drugoga dana čekati nego da nešto radi uzrujana. »Ispeci, pa onda reci«, znala je govoriti.

Poslije svete mise često bi otišla pred oltar Srca Isusova i tamo provela neko vrijeme u pobožnosti. »Lijepo je okićen, rekla bi puna dječje radosti, »ali«, nastavila bi, »ja bih htjela, da se Srce Isusovo više ljubi.«

Kad bi drugi kod nje tražili savjeta i utjehe, poslala bi ih Srcu Isusovu. »Sve žrtvovati Srcu Isusovu«, i pri tom bi zatvorila oči, a ruke sklopila na molitvu. — U nedjelju je navečer rado išla na propovijed u crkvu Srca Isusova. Tamo je kupovala i svoje knjige. Osobito je rado izabirala živote onih svetaca, koji su činili tešku pokoru.

Srce Isusovo učilo je Margaretu ne sa-

mo blagosti i poniznosti, već i ljubavi prema bližnjemu. Njezine prijateljice vrlo su je ljubile. Čuli smo već, kako bi im velikodušno razdijelila nagrade, što bi dobila, kad se natjecala u trčanju. Siromašnim prosjacima davala bi novac, što ga je mučno uštedjela. Osobito je ljubila svetoga Antuna Padovanskoga, zaštitnika siromašnih i bijednih. Često bi ubacila novčić u njegovu škrabicu. Kad bi u božićno doba pohađala jaslice, prikazivala bi katkada malome Isusu svijeću kao dar svoje ljubavi.

Mala tvornička radnica imala je široko srce, koje je obuhvatilo i misije. Podupirala ih je molitvom, sakupljala marljivo poštanske marke, i oduševljavala roditelje i braću, da otkupe koje poganče. Obitelj je Sinkler unatoč svome siromaštvu otkupila troje djece, koja su po Margaretinoj želji dobila za zaštitnicu Svetu Tereziju od Maloga Isusa.

JUNAČKA ODLUKA

Zašto je Margareta uz svoj naporni tvornički rad činila tako tešku pokoru?

Ta ju je pokora imala prokušati za njezino buduće zvanje. U srdačnom drugovanju sa Spasiteljem upoznala je, da mora samo njemu pripadati i da mu kao redovnica mora posvetiti svoj daljnji život.

Jedanput je u crkvi Srca Isusova propovijedao župnik o bijedi Siromašnih klarisa. To se Margarete snažno dojmilo. Morala je klarise upoznati i približiti im se. Radi toga je u slobodno vrijeme često išla k njima. Tamo se tako dobro osjećala. »Ah, ja bih tako rad bila siromašna klarisa«, rekla je Beli. Ovu želju i odluku priopćila je poznatom joj ocu isusovcu Agiusu. Iskusni taj čovjek i poznavalac duša upozorio ju je, kako Siromašne klarise provode neiskazano teški pokornički život. »Promisli, dijete, jer to je život pokore i patnje.«

Ali se Margareta nije dala zaplašiti. Molitva, rad i pokora nije za nju bilo ništa novo.

Mučila ju je samo jedna misao: Kako da majci priopći svoju odluku, što će ona reći? Bela se bila također odlučila za samostanski život (ona je htjela stupiti me-

đu »Siromašne sestre malenih«). Andrija je kanio otputovati u Kanadu, da tamo traži sreću. Ivan je bio oženjen — a sada je htjela otići i ona! Poslije pobožne molitve izjavila je majci svoju namjeru. Majka je bila duboko ganuta. Belu je već bila žrtvovala dragom Bogu, a zar da se sada rastane i od Margarete, toga sunca u kući? Nije se mogla odmah odlučiti da pristane na odluku drage kćerke: »Pusti me da idem još jedanput na svetu pričest, prije nego ti odgovorim.«

Kad se gospođa Sinkler drugo jutro vratila iz crkve kući, reče Margareti: »Idi, dijete, kamo te Bog zove!« Tko veseliji od Margarete! Brzo se spremilo sve, što je trebala. Još je jedanput pošla sa svojim milima na svetu pričest. Zatim dođe ganutljivi rastanak s dragim roditeljima i braćom, i ona ode u London u samostan Siromašnih klarisa.

Kod kuće je najedanput nastala tišina. Nema više šale ni veselog smijeha. Djevojačka je soba opustjela. Majka suznih očiju obilazi od jednoga kreveta do drugog. Gdje je ona, koja je bila majci utjeha i

potpora? Gdje je sunce ove kuće? Daleko, jako daleko je ona, dobra, brižna Margareta. Zauvijek!

ZARUČNICA GOSPODNJA

Kad je Margareta ispratila dragoga brata Andriju na veliki oceanski parobrod i domahnula mu posljednji zbogom, unišla je u samostan Siromašnih klarisa. Još joj je bilo teško oko srca. Rastanak s milima bio ju je prilično teško ranio. No duboku je bol svladala odlučnom voljom i ljubavlju. Hrabro je ušla u svetište Gospodnje, da odsada provodi život krutoga odricanja.

Samostan Siromašnih klarisa u Londonu živi po najstrožim pravilima svete Klare. Redovnička im je odjeća načinjena iz grube, smeđe vune, a opasane su bijelim užetom. Za obuću im služe sandale. Spavati smiju samo šest sati. Zadaća je klarisa, da mole, trpe i rade za grešni svijet.

Svečano oblačenje bilo je 11. veljače 1924. Margareta je dobila ime: sestra Marija Franciska od svetih pet rana. Kod svečanosti su bili roditelji i Ivan. Na najveće



Posljednji zbogom na velikom oceanskom parobrodu!

iznenađenje sviju, našla se tu i Bela. Ona je bila na putu u Francusku, gdje je imala ovršiti svoj novicijat. Poglavari su joj bili dopustili, da se malo zaustavi u Londonu. Posljednji sastanak sestara, koje su bile tako srdačno povezane! Margareta je u taj svečani dan sjala od radosti i blaženstva. Sada je smjela nositi odijelo svete Klare i zauvijek stanovati u kući Gospodnjoj.

Godinu dana izatoga bila je tako sretna, da je mogla načiniti svete zavjete. No malo prije toga tražio je Spasitelj od svoje drage zaručnice veliku žrtvu. Kod jedne automobilske nesreće umro je nenadano njezin dragi otac. To je bio težak udarac. Kako je mlada sestra žalila za dragim pokojnikom i za majkom, koja je teško iskušana i sada tako ostavljena!

NA GOLGOTI

Po svetim se zavjetima Margareta posve predala Spasitelju. Dragovoljno mu je prikazala žrtvu, da mu ne će služiti kao korska, već u svoj poniznosti kao jednostavna kućna sestra. Junačka žrtva! Zato

je i Spasitelj ovu lijepu dušu posve uzeo za se i vodio ju putem križa kao što obično vodi najodabranije zaručnice.

Margareta nije nikada bila ozbiljnije bolesna. Zato je baš i čudnovato, da joj je jedne noći došao teški kašalj s bacanjem krvi: sušica grla. Morala je ostaviti London i otići u jedan sanatorij. Spasitelj ju je dakle odabrao za bolesničku postelju.

Teško je bilo gorljivoj redovnici rastati se s dragim samostanom. Ali je ostala vesela kao uvijek i rekla sa suzama i smijehom: »To je sveta Božja volja.« Bolest se naglo razvijala. Danju i noću mučio ju žestoki kašalj, nije mogla disati i gušila se. Ali nikada nije draga bolesnica bila zlovoljna ili nezadovoljna, nikada nije ništa željela niti se tužila. Zahvaljivala je na svakoj maloj usluzi i govorila: »Bog neka plati, draga sestro.« Sve je uzdizala svojim primjerom. »Pazite na malu sestru, ona je svetica«, rekao je jedanput neki svećenik, koji ju je pohodio.

Margaretina se bolest pogoršavala iz dana u dan. Činilo se, da smrt nije više daleko. Tada je doživjela još jednu veliku

radost: pohodila ju je stara majka. Ona je željela, da još jedanput vidi svoje ljubljeno dijete. Njihov je rastanak potresao svačije srce. Majka se srušila, kad je izašla iz bolesničke sobe. No brzo se opet sabrala. »Dobro, ja sam ju već odavno dala dragomu Bogu. Sada je može uzeti. Neka se vrši njegova sveta volja.«

Približavao se smrtni čas. Umiruća je molila strelovite molitvice i ljubila svoj križ. Ali blaženi smiješak nije nestajao s njezina lica. Još jedan tihi šapat: »Isuse, Marijo, Josipe«, i anđeoska, čista duša počivala je u Isusovu naručju. Bilo je to 24. studenoga 1925.

SVRŠETAK

Podvečer su donijeli smrtne ostatke naše drage Margarete u samostan Siromašnih klarisa. Tamo je u kapelici ležala na odru nekoliko dana. Poslije mise zadušnice sahranili su na londonskom groblju Marijine crkve lijes okićen bijelim ljiljanima. Bio je to skromni sprovod, baš kako i dolikuje »modroj ljubici«. Na grobni je humak bio postavljen mali križ

s natpisom: »Pomoli se za vječni mir sestre Marije Franciske Sinkler.«

Tako je tamo pisalo. — Ali mnogobrojni pohodnici nisu molili za malu klarisu, već su se molili n j o j. Bili su uvjereni, da im je ona zagovornica na nebu. Njezin duhovni vođa, otac Agius, dobio je kod svoga prvoga pohoda na njezin grob dvije velike milosti, za koje se već dugo molio. Po želji stare majke bilo je mrtvo tijelo kasnije prevezeno u Edingburg. Tamo počiva na libertonskom groblju među Siromašnim klarisama.

Mnogo se radi na tome, da kćerka pometača ulica bude proglašena blaženom. Bog je uslišao po njezinu zagovoru mnogobrojne molitve, nesamo u Engleskoj, već i u drugim zemljama.

Prevela s njemačkoga Zdenka Žanko

SADRŽAJ: